

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

w tym WYROK ZAOCZNY wobec pozwanych

ad.3 (...)z/s w G. ,

ad.6 (...) sp. z o.o. z/s w K. ,

ad.10 Agencja (...)sp. z o.o.z/s w S. ,

ad.16 P.U.H. (...) z/s w B. i

ad.19 (...) sp. z o.o.z/s w K.

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSO Renata Pelz

Protokolant: st. sekr. sąd. Maria Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 22.09.2015 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa **H. F.**

przeciwko 1/ (...) sp. z o.o. z/s w R., 2/ (...) sp. z o.o. z/s w W., 3/ (...)z/s w G., 4/ (...) 5/ (...) S.A. z/s w T., 6/ (...) sp. z o.o. z/s w K., 7/ Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. w C., 8/ (...) sp. z o.o.z/s w G., 9/ (...) S.A. z/s w P., 10/ Agencja (...)sp. z o.o.z/s w S., 11/ (...) sp. z o.o.z/s w S., 12/ (...) S.A.z/s w S., 13/ (...) S.A. z/s w P., 14/ Zakład Produkcji (...) S.A.z/s w N. , 15/ (...) S.A.z/s S., 16/ P.U.H. (...) z/s w B., 17/ (...) sp. z o.o. z/s w T., 18/ (...)w K., 19/ (...) sp. z o.o.z/s w K., 20/ (...) S.A. z/s w P.

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji

ewentualnie o ustalenie

1. umarza postępowanie wobec pozwanych ad.7,ad 8, ad 17 i ad 18,
2. powództwo oddała w całości w stosunku do pozostałych pozwanych,
3. obciąża powoda dotychczas uiszczonymi kosztami sądowymi,
4. odstępuje od obciążania powoda kosztami zastępstw procesowych pozwanych

/-/ Renata Pelz

UZASADNIENIE

Powód H. F. wniósł pozew przeciwko pozwany: 1/ (...) sp. z o.o. z/s w R., 2/ (...) sp. z o.o. z/s w W., 3/ (...) z/s w G., 4/ (...) 5/ (...) S.A. z/s w T., 6/ (...) sp. z o.o. z/s w K., 7/ Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) sp. z o.o. w C., 8/ (...) sp. z o.o.z/s w G., 9/ (...) S.A. z/s w P., 10/ Agencja (...)sp. z o.o.z/s w S., 11/ (...) sp. z o.o.z/s w S., 12/ (...) S.A.z/s w S., 13/ (...) S.A. z/s w P., 14/ Zakład Produkcji (...) S.A.z/s w N. , 15/ (...) S.A.z/s S., 16/ P.U.H. (...) z/s w B., 17/ (...) sp. z o.o. z/s w T., 18/ (...)w K., 19/ (...) sp. z o.o.z/s w K., 20/ (...) S.A. z/s w P. o zwolnienie spod egzekucji

nieruchomości położonej w J., stanowiącej działki nr (...), zapisanej w księdze wieczystej Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Kw nr (...). Nadto domagał się zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że umowami z dnia 12.01.2012 r. nabył własność nieruchomości w J., będąc przekonany, że nieruchomość ta jest wolna od obciążeń i zajęć komorniczych. Zaznaczył, że na dzień zawarcia umów sprzedaży w księdze wieczystej nie figurował jeszcze wpis o wszczęciu egzekucji z tej nieruchomości, zaś zbywcy zapewnili go, że żadne postępowanie się nie toczy. Powód powołał się nart. 5 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, podnosząc, że chroniła go rękojmia publicznej wiary ksiąg wieczystych. Podkreślił, że nie znajduje do niego zastosowania art. 930 § 1 k.p.c., ponieważ skutki w nim przewidziane odnoszą się jedynie do nabywców, którzy w dniu nabycia wiedzieli już o zajęciu nieruchomości. Powód wyjaśnił, że wiadomość o toczeniu się egzekucji z przedmiotowej nieruchomości powziął dopiero z datą doręczenia mu postanowienia komornika sądowego z dnia 21.01.2013 r. Podał, że postanowienie to zostało przez niego zaskarżone skargą na czynność komornika, która została uwzględniona (postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28.01.2014 r. czynność komornika z dnia 21.02.2013 r. została uchylona). H. F. podał także, że postanowieniem z dnia 25.02.2014 r. komornik sądowy ponownie orzekł o kontynuowaniu egzekucji z przedmiotowej nieruchomości względem powoda, która to czynność również została zaskarżona przez niego skargą na czynność komornika sądowego. Inicjator procesu wyjaśnił, że Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu podzielił jego stanowisko i w dniu 2.06.2014 r. uchylił postanowienie komornika z dnia 25.02.2014 r. Powód podkreślił, że postanowienie z dnia 2.06.2014 r. zostało mu doręczone w dniu 23.06.2014 r., a zatem wnosząc pozew w dniu 23.07.2014 r. zachował miesięczny termin do wystąpienia z powództwem interwencyjnym. Zdaniem powoda, wniesienie skargi na czynność komornika jest przeszkodą do wystąpienia z powództwem ekscydencyjnym, a zatem skoro powód skorzystał z tego instrumentu ochrony prawnej, musiał oczekiwać na zapadnięcie postanowienia w przedmiocie jego skargi.

H. F. wskazał ponadto, że uważa się za osobę trzecią w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c., której prawa zostały naruszone prowadzeniem egzekucji z nieruchomości nabytej w dniu 12.01.2012 r. Z ostrożności procesowej podniósł, że termin z art. 841 § 3 k.p.c. został przez niego dochowany nawet wówczas, gdyby nawet liczyć go od daty doręczenia mu postanowienia z dnia 21.01.2013 r. k.p.c. Zdaniem powoda, jego pismo z dnia 4.02.2013 r. zostało błędnie zakwalifikowane przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu jako skarga na czynność komornika, podczas gdy było ono w rzeczywistości powództwem z art. 841 § 1 k.p.c. Powód zaznaczył, że w treści swego pisma powoływał się na naruszenie jego praw jako osoby trzeciej, podając w nim, że egzekucja z nabytej przez niego nieruchomości nie może się toczyć, gdyż narusza jego prawo własności. /k. 1-13/

W odpowiedzi na pozew pozwani **ad. 2, ad. 4, ad. 9, ad. 12, ad. 14, ad. 15, ad. 17 i ad. 18** uznali powództwo i zażądali kosztów procesu.

Pozwani ci podzielili stanowisko powoda, zgodnie z którym prowadzenie egzekucji z jego nieruchomości narusza jego prawa jako osoby trzeciej.

W przedmiocie kosztów procesu pozwani ad. 2, ad. 4, ad. 9, ad. 12, ad. 14, ad. 15, ad. 17 i ad. 18 nie uznali żądania powoda obciążenia ich tymi kosztami, lecz wnieśli o obciążenie nimi inicjatora procesu. Podkreślili, że nie dali powodu do wystąpienia z pozwem, ponieważ nie wiedzieli o nabyciu nieruchomości przez H. F. i naruszeniu jego praw, a wiadomość o tym powzięli dopiero z chwilą doręczenia im odpisu pozwu. Zaprzeczyli, by powód informował ich o swoim żądaniu i by doręczono im odpisy skarg na czynności komornika wnoszonych przez inicjatora procesu. Podkreślili, że powód nie kontaktował się z nimi przed wytoczeniem powództwa, nie domagał się od nich wystąpienia z wnioskiem o umorzenie postępowania i nie podejmował żadnych kroków, by uniknąć konieczności występowania na drogę sądową. /pozwany ad. 2 – k. 783-786, pozwany ad. 4 – k. 799-800, pozwany ad. 9 – k. 682-683, pozwany ad. 12 – k. 828-829, pozwany ad. 14 – k. 755-757, pozwany ad. 15 – k. 1072-1073, pozwany ad. 17 – k. 807-808, pozwany ad. 18 – k. 745-746/

Pozwany ad. 5 w odpowiedzi na pozew wniesionej w jego imieniu przez fachowego pełnomocnika, domagał się oddalenia powództwa i wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu, wskazując, że nie dał podstawy do wystąpienia z

pozwem, gdyż uznał powództwo przy pierwszej czynności, zaś przed doręczeniem mu odpisu pozwu powód nie zwracał się do niego ze swoim żądaniem /k. 775-777, 1121-1124/.

W piśmie z dnia 16.12.2014 r. pozwany ad. 5, reprezentując się osobiście, zmodyfikował swoje stanowisko i wskazał, że uznaje powództwo w całości i wnosi o nieobciążanie powoda kosztami procesu, wskazując na możliwość zastosowania art. 102 k.p.c. /k. 1121-1124/

Pozwany ad. 11 w odpowiedzi na pozew uznał powództwo i wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu, wskazując, że nie dał podstawy do wystąpienia z pozwem, gdyż uznał powództwo przy pierwszej czynności, zaś przed doręczeniem mu odpisu pozwu powód nie zwracał się do niego ze swoim żądaniem /k. 673-674/

Pozwani **ad. 1, ad. 7 i ad. 8, ad. 13** wnieśli o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu.

Pozwani ad. 1 i ad. 13 podnieśli zarzut uchybienia przez powoda terminowi zawitemu z art. 841 § 3 k.p.c., wskazując, że przemawia to za oddaleniem powództwa bez potrzeby jego merytorycznej oceny.

Pozwany ad. 7 wyjaśnił, że egzekucja z przedmiotowej nieruchomości w stosunku do niego została umorzona postanowieniem komornika sądowego z dnia 10.09.2014 r. Podał, że umorzenie postępowania egzekucyjnego nastąpiło na jego wniosek zgłoszony niezwłocznie po otrzymaniu wezwania komornika sądowego do uiszczenia zaliczki na koszty opisu i oszacowania. Zdaniem pozwanego, powodowi w tej sytuacji nie przysługuje uprawnienie do wystąpienia z powództwem interwencyjnym przeciwko pozwanemu ad. 7, który nie jest już wierzycielem prowadzącym egzekucję z nieruchomości powoda. Z ostrożności procesowej pozwany ad. 7 podniósł zarzut uchybienia przez powoda terminowi zawitemu z art. 841 § 3 k.p.c.

Pozwany ad. 8 podniósł z kolei zarzut braku legitymacji biernej w niniejszej sprawie, wskazując, iż nigdy nie składał wniosku ani o wszczęcie egzekucji z nieruchomości powoda, ani o przyłączenie się do niej. Wyjaśnił, że nie mając statusu wierzyciela prowadzącego egzekucję z nieruchomości powoda, żądanie pozwu jest wobec niego bezprzedmiotowe. /pozwany ad. 1- k. 820-822, pozwany ad. 7 – k. 693-699, pozwany ad. 8 – k. 783-786, pozwany ad. 13 – k. 877-881/

Pozwani ad. 10, ad. 16 i ad. 19 nie wnieśli odpowiedzi na pozew i nie stawili się na termin rozprawy, mimo prawidłowego ich zawiadomienia o tym terminie. /k. 1644/

Odpowiedź na pozew **pozwanej ad. 3** została jej zwrócona z uwagi na nie usunięcie braków formalnych pisma w wyznaczonym przez Sąd terminie. Pozwana ad. 3 nie stawiała się na rozprawę, o której została prawidłowo zawiadomiona /k. 1644/

Odpowiedź na pozew **pozwanego ad. 6** została mu zwrócona z uwagi na nie usunięcie braków formalnych pisma (brak wykonania wezwania Sądu do dołączenia odpisów pisma). Pozwany ad. 6 nie stawiał się na rozprawę, o której został prawidłowo zawiadomiony /k. 1644/

Pismem z dnia 15.04.2015 r. powód cofnął powództwo w stosunku do Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego (...) sp. z o.o. (pozwany ad. 7) oraz w stosunku do (...) sp. z o.o. (pozwany ad. 8). Wyjaśnił, że w stosunku do pozwanego ad. 7 postępowanie egzekucyjne z przedmiotowej nieruchomości zostało umorzone na jego wniosek zgłoszony po wytoczeniu powództwa, zaś pozwany ad. 8 nigdy nie był uczestnikiem postępowania egzekucyjnego. Powód zaznaczył, że skierował powództwo także wobec spółki (...) sp. z o.o., gdyż został wprowadzony w błąd przez komornika sądowego, który dostarczył mu nieprawidłowy spis wierzycieli prowadzących egzekucję z przedmiotowej nieruchomości (obejmujący pozwanego ad. 8).

Nadto powód wniósł na podstawie art. 101 k.p.c. o nieobciążanie go kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, w stosunku do pozwanego ad. 8, wskazując że dołożył należytej staranności w zredagowaniu listy pozwanych, kierując się w tym zakresie wykazem dostarczonym mu przez komornika sądowego.

Odnosnie pozwanych, którzy uznali powództwo, powód wniósł ich o obciążenie kosztami procesu, wskazując, iż z uwagi na uznanie należy ich traktować jako przegrywających sprawę. Podkreślił, że osoby te wiedziały o jego sytuacji prawnej, gdyż je o tym informował, a nadto otrzymywały odpisy jego skarg na czynności komornika. Zdaniem powoda, nie zgłaszając wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego z nieruchomości pozwani dali powód do wystąpienia z powództwem.

Z ostrożności procesowej, na wypadek oddalenia żądania głównego wobec uznania przez Sąd uchybienia terminowi z art. 841 § 3 k.p.c., powód wniósł żądanie ewentualne, domagając się – na podstawie art. 189 k.p.c. – ustalenia, że nabycie przez niego nieruchomości było skuteczne względem pozwanych ad. 1 i ad. 13, a zajęcie nieruchomości było bezskuteczne wobec powoda.

W uzasadnieniu pisma z dnia 15.04.2015 r. powód podniósł, że nie uchybił terminowi z art. 841 § 3 k.p.c., gdyż powództwo o zwolnienie spod egzekucji jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy prawa osoby trzeciej zostały naruszone przez skierowanie egzekucji do danej rzeczy zgodnie z przepisami. H. F. podkreślił, że jego prawa zostały naruszone postanowieniami komornika sądowego z dnia 21.01.2013 r. oraz 25.02.2014 r., którymi to komornik skierował egzekucję z nieruchomości wobec powoda, nie mając do tego żadnych podstaw prawnych, co zostało stwierdzone przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w postanowieniach z dnia 28.01.2014 r. oraz 2.06.2014 r. Inicjator procesu zaznaczył, że te czynności komornika sądowego nie mogły stanowić naruszenia jego prawa w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c., gdyż nie zostały one podjęte zgodnie z przepisami prawa. Zdaniem powoda, czynnością, która naruszyła jego prawa jako osoby trzeciej było pismo komornika sądowego z dnia 13.08.2014 r., informujące powoda o kontynuowaniu egzekucji z jego nieruchomości., doręczone mu w dniu 19.08.2014 r. H. F. podkreślił, że poprzednie czynności nie stanowiły zagrożenia dla jego prawa własności, a skierowanie przeciwko niemu egzekucji jako dłużnikowi musiało być zwalczane w drodze skargi na czynności komornika. /k. 1602-1614/

Na rozprawie w dniu 21.04.2015 r. powód uzupełnił wniosek z dnia 15.04.2015 r. o cofnięcie pozwu w stosunku do pozwanych ad. 7 i ad. 8, podając, że wraz z cofnięciem żądania zrzeka się roszczenia.

Nadto powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w stosunku do pozwanych ad. 17 i ad. 18.

W piśmie z dnia 23.04.2015 r. pozwany **ad 8** wniósł wobec cofnięcia powództwa przez powoda wobec niego o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwany wskazał, iż bezpodstawny jest wniosek powoda o nieobciążanie go kosztami niniejszego postępowania./k.1662-1666/

W piśmie z dnia 27.04.2015 r. pozwany **ad 9** podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko./k1668-1669/

W piśmie z dnia 27.04.2015 r. pozwany **ad 7 w** związku z cofnięciem przez powoda pozwu wobec w/w pozwanego wraz z zrzeczeniem się roszczenia wniósł o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych../k1683-1685/

W piśmie z dnia 29.04.2015 r. pozwany **ad 2** podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko./k1693-1696/

W piśmie z dnia 05.05.2015 r. pozwany **ad 13** podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wniósł o oddalenie żądania ewentualnego oraz o zawiadomienie w trybie art. 84 kpc o toczącym się postępowaniu i wezwanie do wzięcia w nim udziału Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu Romana Lipińskiego./k.1760-1769/

W piśmie z dnia 20.05.2015 r. pozwany **ad 4** podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko./k1779-1782/

Wskazane przez powoda oznaczenie **pozwanego ad. 20** ((...) S.A.) jest byłą nazwą firmy pozwanego ad. 13 /k. 877-881/

W piśmie z dnia 07.07.2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu Roman Lipiński zgłosił swoje przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego ./k.1834/

Zarządzeniem z dnia 22.07.2015 r. zwrócono wniosek z dnia 07.07.2015 r. odnośnie przystąpienia w charakterze interwenienta./k.1886-1887/

Na rozprawie w dniu 22.09.2015 r. pełnomocnik pozwanego ad 2 złożył zestawienie kosztów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.01.2012 r. powód zawarł dwie umowy sprzedaży, mocą których M. i P. małżonkowie B. oraz A. i M. małżonkowie G. przenieśli na niego przysługujące im udziały w wysokości po 1/2 we własności nieruchomości położonej w J., stanowiącej działki nr (...), zapisanej w księdze wieczystej Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto Kw nr (...).

/dowód: umowy sprzedaży z dnia 12.01.2012 r. – k. 15-36/

Na dzień zawarcia umowy z 12.01.2012 r. z przedmiotowej nieruchomości toczyła się egzekucja przeciwko dłużnikowi (...)sp. z o.o., której wszczęcie nie było jeszcze ujawnione w księdze wieczystej (wpis wzmianki o wszczęciu egzekucji z nieruchomości nastąpił po zawarciu umowy z 12.01.2013 r.).

/bezsporne/

W dniu 21.01.2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wydał postanowienie, zgodnie z którym egzekucja z nieruchomości stanowiącej przedmiot umowy z dnia 12.01.2012 r. miała być kontynuowana wobec jej nabywcy, tj. H. F..

Powód zaskarżył postanowienie z dnia 21.01.2013 r., wnosząc do Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu pismo zatytułowane „skarga na czynność komornika”. W petitum swego pisma powód wskazał, że w związku z doręczeniem mu postanowienia komornika sądowego z dnia 21.01.2014 r. wnosi „na podstawie art. 676 k.p.c. skargę na czynności komornika” i żąda umorzenia postępowania egzekucyjnego z nieruchomości. W uzasadnieniu pisma powód wskazał, że art. 930 § 1 k.p.c. nie ma do niego zastosowania, gdyż na dzień nabycia przez niego nieruchomości w księdze wieczystej nie było wpisu o wszczęciu z niej egzekucji, a zajęcie nieruchomości wobec powoda mogło stać się skuteczne dopiero z chwilą dowiedzenia się o toczeniu się egzekucji, a to w myśl art. 925 k.p.c. H. F. wyjaśnił, że czuje się pokrzywdzony wydaniem zaskarżonego postanowienia, bowiem nabył przedmiotową nieruchomość w dobrej wierze, będąc przekonany, że jest wolna od obciążeń i zajęć i działając pod ochroną rękami wiary publicznej ksiąg wieczystych.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w dniu 28.01.2014 r. uchylił zaskarżone postanowienie komornika i przekazał komornikowi do rozpoznania wniosek powoda o umorzenie postępowania. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd ten wskazał, że skarga zasługiwała na uwzględnienie, jednakże z innych przyczyn, niż wskazywał powód. Sąd ten wyjaśnił, że art. 930 § 1 k.p.c. nie stwarza podstawy do kontynuowania egzekucji z przedmiotowej nieruchomości wobec jej nabywcy (powoda), bowiem nabycie nieruchomości po zajęciu nie powoduje zmiany osoby dłużnika, a jedynie ten skutek, że nabycie nieruchomości przez powoda jest bezskuteczne względem wierzycieli dłużnika. Podkreślił również, że właściwym instrumentem ochrony praw nabywcy jest w takiej sytuacji powództwo z art. 841 § 1 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 25.02.2014 r. komornik sądowy oddalił wniosek powoda o umorzenie egzekucji i ponownie orzekł o kontynuowaniu egzekucji z przedmiotowej nieruchomości wobec powoda.

H. F. zaskarżył to postanowienie skargą z dnia 17.03.2014 r. na czynność komornika.

Sąd Rejonowy Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uwzględnił skargę powoda i w dniu 2.06.2014 r. uchylił postanowienie komornika z dnia 25.02.2014 r.

/dowód: postanowienie komornika sądowego z dnia 21.01.2013 r. – k. 252, skarga powoda z dnia 4.02.2013 r. na czynność komornika – k. 254-257, postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28.01.2014 r. – k. 259-262, postanowienie komornika sądowego z dnia 25.02.2014 r. – k. 264, skarga powoda z dnia 17.03.2014 r. na czynność komornika – k. 266-269, postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2.06.2014 r. – k. 565-569/

W dniu 23.07.2014 r. wpłynął do Sądu Okręgowego w Poznaniu pozew H. F. o zwolnienie spod egzekucji nieruchomości nabytej umowami z dnia 12.01.2012r.

/dowód: pozew – k. 1-14, koperta – k. 570/

Pozwany (...) sp. z o.o. nie występował z wnioskiem o wszczęcie egzekucji z nieruchomości należącej do powoda, nie zgłaszał też wniosku o przyłączenie go do egzekucji prowadzonej z tej nieruchomości.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami i w całości wynikał z dołączonych do pozwu dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im mocy dowodowej. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda w zakresie w jakim znalazły odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.

W niespornych okolicznościach niniejszej sprawy pojawił się spór o to, czy powód, wytaczając powództwo interwencyjne, zachował termin zawity z art. 841 § 3 k.p.c. Ocena tej przesłanki należała jednakże już do rozważań prawnych.

Sąd oddalił wniosek pozwanego ad.13 o przesłuchanie świadków zgłoszonych w piśmie procesowym z dnia 05.05.2015 r. /k.1762/ jako nieistotny dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie z uwagi na poniższe rozważania prawne.

Sąd zważył, co następuje:

Wobec cofnięcia pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia wobec pozwanych ad. 7, ad. 8, ad. 17 i ad. 18, Sąd umorzył postępowanie wobec tych pozwanych na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w ze. z art. 203 § 1 k.p.c. Z powołanych przepisów wynika bowiem, że powód może cofnąć pozew aż do wydania wyroku i to bez zezwolenia pozwanego, jeśli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia. W razie skutecznego cofnięcia pozwu, sąd umarza postępowania (art. 355 § 1 k.p.c.).

Mimo uznania pozwu przez pozwanych ad. 2, ad. 4, ad. 9, ad. 12, ad. 14, ad. 15, ad. 17 i ad. 18 Sąd nie mógł uwzględnić powództwa, albowiem wydanie wyroku zgodnego z żądaniem pozwu byłoby sprzeczne z art. 841 § 3 k.p.c., o czym będzie mowa poniżej.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Żądanie powoda oparte było na art. 841 § 1 k.p.c., zgodnie z którym osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu spod egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. W myśl § 3, powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych.

W doktrynie i orzecnictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym termin przewidziany w art. 841 § 3 k.p.c. jest terminem zawitym prawa materialnego, nie podlegającym przywróceniu, którego przekroczenie skutkuje oddaleniem powództwa. Podkreśla się, że przesłankę zachowania terminu sąd bada z urzędu, a fakt uchybienia terminowi powoduje „bezwzględna konieczność” oddalenia powództwa bez potrzeby oceny jego merytorycznej zasadności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17.04.2013 r., I ACa 79/13, Lex nr 13722467,).

H. F. nie dochował terminu z art. 841 § 3 k.p.c. Bieg tego terminu rozpoczyna się „od dowiedzenia się o naruszeniu prawa”. W niniejszej sprawie bezspornym było, że powód powziął wiadomość o toczeniu się egzekucji z nabytej przez niego nieruchomości już w styczniu 2013 r., wskutek doręczenia mu postanowienia komornika z dnia 21.01.2013 r. Z treści tego właśnie postanowienia powód dowiedział się o kontynuowaniu egzekucji z należącej do niego nieruchomości. Z chwilą doręczenia powodowi postanowienia z dnia 21.01.2013 r. rozpoczął się zatem dla niego bieg miesięcznego terminu do wytoczenia powództwa ekscydencyjnego.

Powód błędnie twierdził, że bieg miesięcznego terminu z art. 841 § 3 k.p.c. w stosunku do niego nie rozpoczął się z uwagi na wniesienie przez niego skargi na czynność komornika. W orzecznictwie i doktrynie panuje ugruntowany pogląd, zgodnie z którym nie ma konkurencji pomiędzy powództwem ekscydencyjnym a skargą na czynność komornika, albowiem oba te środki ochrony mają autonomiczny charakter i służą innym celom. Osoba uprawniona może korzystać z tych środków według swojego uznania, w szczególności może równolegle wnieść i powództwo z art. 841 § 1 k.p.c. i skargę na czynność komornika. Pomiedzy tymi instrumentami ochrony prawnej nie istnieje żadna hierarchia, nie zachodzą też żadne zależności warunkujące dopuszczalność wniesienia jednego z nich od rozstrzygnięcia w przedmiocie drugiego z nich, wcześniej wniesionego. W orzecznictwie podkreśla się również, że przesłanki zastosowania obu tych instytucji są odmienne, bowiem powództwo ekscydencyjne służy ochronie praw osoby trzeciej, które zostały naruszone legalnymi czynnościami egzekucyjnymi (tj. podjętymi zgodnie z przepisami prawa), zaś skarga na czynności komornika powinna opierać się na twierdzeniu, że komornik wykonał czynność egzekucyjną niezgodnie z przepisami prawa. Odrębną kwestią – jak wskazuje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 27.03.2003 r. – jest „pragmatyczny problem umiejętnego korzystania z tych środków, adekwatnego do zaistniałej sytuacji”. Skutki dokonania niewłaściwego wyboru co do uruchomionego środka ochrony obciążają jednakże w każdym przypadku uprawnionego bez względu na to, czy ponosi on winę za niewłaściwy wybór, czy też nie. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.03.2007 r., V CKN 18/01, Lex nr 583967, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13.03.2013 r., I ACa 1164/12, Lex nr 1438000, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3.10.2005 r., I ACa 553/05, Lex nr 164629).

Powód nietrafnie zatem powoływał się na fakt wniesienia skargi na czynność komornika jako na fakt powodujący niejako zawieszenie biegu terminu z art. 841 § 3 k.p.c. do czasu rozstrzygnięcia w przedmiocie tej skargi. Jak wskazano powyżej, pomiędzy powództwem interwencyjnym a skargą na czynność komornika nie zachodzi konkurencja i wniesienie jednego z tych środków nie blokuje możliwości równoległego wystąpienia z drugim z nich.

W niniejszej sprawie H. F. oparł oba uruchomione przez niego środki ochrony (tj. i skargę na czynność komornika, i powództwo interwencyjne) na tych samych okolicznościach faktycznych. W obu przypadkach powód twierdził, że jego prawa – jako osoby trzeciej – zostały naruszone czynnościami egzekucyjnymi, gdyż te nie powinny toczyć się w stosunku do nabytej przez niego nieruchomości. Powołana w obu tych środkach argumentacja odpowiada przesłankom z art. 841 § 1 k.p.c., stąd też właściwym wyborem, jakiego powód powinien był dokonać w okolicznościach niniejszej sprawy, był wybór powództwa ekscydencyjnego. Powód został o tym wyraźnie pouczony przez Sąd Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w uzasadnieniu postanowienia z dnia 28.01.2014 r.

H. F. nieudolnie próbował przerzucić odpowiedzialność za dokonanie przez siebie niewłaściwego wyboru środka ochrony na sąd, który przyjął do rozpoznania jego skargę z dnia 4.02.2013 r. na czynność komornika. Mylnie powód argumentował swoje stanowisko, twierdząc, że to ów sąd popełnił błąd, gdyż niewłaściwie zakwalifikował jego pismo procesowe z dnia 4.02.2013 r. jako skargę na czynność komornika zamiast jako powództwo z art. 841 k.p.c. Wbrew twierdzeniom powoda, jego pismo z dnia 4.02.2013 r. zostało zredagowane w taki sposób, iż nie budziło wątpliwości, iż jest on skargą na czynność komornika. Decydowała o tym nie tylko nazwa pisma, ale i przywołanie w jego treści art. 787 k.p.c., na który to przepis powód powołał się jako na podstawę prawną swego środka zaskarżenia. Sama li tylko okoliczność, że podstawa faktyczna wskazana w skardze nadawała się do zredagowania powództwa interwencyjnego, nie mogła decydować o tym, że Sąd powinien był zakwalifikować ją wbrew oczywistej woli powoda, którą było wniesienie skargi na czynność komornika.

Powód niesłusznie również twierdził, że termin z art. 841 § 3 k.p.c. nie mógł zacząć biegu z dniem dowiedzenia się przez niego o toczącej się egzekucji (tj. z chwilą doręczenia mu postanowienia z dnia 21.01.2013 r.), albowiem postanowienie komornika z dnia 21.02.2013 r. zostało następnie uchylone wskutek uwzględnienia skargi na czynności komornika. Inicjator procesu błędnie utożsamiał początek biegu terminu z dokonaniem wobec niego przez komornika (niewadliwej) czynności zawiadomienia o prowadzeniu egzekucji z nabytej nieruchomości. Zdaniem powoda, ani doręczenie postanowienia komornika z dnia 21.01.2013 r., ani też doręczenia postanowienia z dnia 4.02.2014 r. (wydanego po uchyleniu postanowienia z dnia 21.01.2013 r.), nie mogły otworzyć biegu terminu do wystąpienia z powództwem ekscydencyjnym, gdyż oba te orzeczenia zostały następnie uchylone przez sądy rozpoznające skargi na czynności komornika (w obu przypadkach sądy przyjęły, że komornik naruszył przepisy prawa wydaniem postanowienia o kontynuowaniu egzekucji z przedmiotowej nieruchomości wobec powoda). Wbrew twierdzeniom powoda, fakt wydania wadliwych postanowień przez komornika sądowego (z dnia 21.01.2013 r. oraz 4.02.2014 r.) nie miał żadnego wpływu na sytuację procesową inicjatora procesu, który uzyskał status „osoby trzeciej” w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c. już z chwilą nabycia zajętej nieruchomości. Okoliczność wadliwego zakwalifikowania powoda przez komornika sądowego jako dłużnika egzekwowanego nie zmieniała rzeczywistego, obiektywnie istniejącego jego statusu wobec toczącego się postępowania egzekucyjnego jako „osoby trzeciej”. Powód nigdy nie był dłużnikiem i nie mógł się nim stać wskutek wadliwych czynności komornika, który następnie zostały uchylone. Sam inicjator procesu określał się wobec postępowania egzekucyjnego jako „osoba trzecia” i na tym właśnie twierdzeniu opierał swoje skargi na kolejne postanowienia komornicze (jako naruszającego jego prawa jako osoby spoza postępowania egzekucyjnego).

Jak wskazano powyżej, termin do wytoczenia powództwa interwencyjnego otwiera się dla uprawnionego z chwilą dowiedzenia się o naruszeniu prawa. W sytuacji, gdy uprawniony opiera powództwo interwencyjne na twierdzeniu, iż jest właścicielem (nabywcą) nieruchomości, do którego nie stosuje się art. 930 § 1 k.p.c., naruszenie prawa polega na samym fakcie prowadzenia egzekucji z danej nieruchomości. Dowiedzenie się przez powoda o naruszeniu jego prawa należy zatem utożsamiać z momentem, w którym dowiedział się o fakcie prowadzenia egzekucji z jego nieruchomości. Od tej bowiem chwili H. F. powziął bowiem świadomość, że jego prawa wynikające z nabycia nieruchomości w dobrej wierze, pod ochroną rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych, zostały naruszone. Nie ma przy tym znaczenia, skąd i w jaki sposób powód dowiedział się o naruszeniu jego praw, w szczególności nieistotna jest okoliczność, iż jego wiedza pochodziła z postanowienia komornika, które następnie zostało przez sąd uchylone jako wadliwe. Stan powzięcia wiadomości to stan obiektywny, którego jedynym miernikiem jest zmiana w świadomości uprawnionego, który z daną chwilą dowiaduje się o naruszeniu swych praw bez względu na to, w jaki sposób wchodzi w posiadanie tej informacji. Okoliczność późniejszego uchylenia postanowienia komornika z dnia 21.01.2013 r. nie mogła mieć zatem żadnego znaczenia dla stanu wiedzy powoda, który zmienił się obiektywnie już z chwilą doręczenia mu postanowienia komornika z dnia 21.01.2013 r.

W ocenie Sądu, okoliczność, że postanowienie z dnia 21.01.2013 r. było wadliwe nie ma żadnego znaczenia dla oceny, czy powód dochował terminu do wniesienia powództwa interwencyjnego. Fakt wydania wadliwego postanowienia miał znaczenie tylko o tyle, że uzasadniał jednoczesne wniesienie przez powoda skargi na czynność komornika. Jak wskazano powyżej, H. F. obiektywnie wobec toczącego się postępowania egzekucyjnego pozostał osobą trzecią i na taki właśnie status powoływał się już w skardze na postanowienie komornika z dnia 21.01.2013 r. Wniesienie skargi nie blokowało przy tym powodowi możliwości wystąpienia z powództwem interwencyjnym, czyli tym środkiem prawnym, który był niezbędny w celu obrony praw powoda jako osoby trzeciej w rozumieniu art. 841 § 1 k.p.c.

W tak ustalonych okolicznościach wystąpienie przez powoda z powództwem interwencyjnym dopiero w lipcu 2014 r., zamiast w lutym 2013 r., należy uznać za dokonane z naruszeniem terminu zawitego z art. 841 § 3 k.p.c.

Ponieważ uchybienie terminowi zawitemu prawa materialnego Sąd uwzględni z urzędu i jest zobligowany wydać wyrok oddalający powództwo, dokonane przez pozwanych ad. 2, ad. 4, ad. 9, ad. 12, ad. 14, ad. 15, ad. 17 i ad. 18 uznanie powództwa nie było w niniejszej sprawie wiążące. Wydanie wyroku uwzględniającego powództwo nastąpiłoby bowiem z obrazą art. 841 § 3 k.p.c.

Z powyższych względów uwzględnienie uznania powództwa w niniejszej sprawie należało uznać za niedopuszczalne. Żądanie powoda, jako wniesione z naruszeniem terminu zawitego do jego zgłoszenia, należało oddalić na podstawie art. 841 § 3 k.p.c.

Ponieważ pozwani ad. 3, ad. 6, ad. 10, ad. 16 i ad. 19 nie wdali się w spór co do istoty sprawy (nie wnieśli skutecznie żadnego pisma w sprawie, ani też nie stawili się na rozprawę prawidłowo o niej zawiadomieniu) w stosunku do tych pozwanych Sąd wydał wyrok zaoczny, oddalając powództwo ze względów, o których mowa powyżej (art. 399 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c.). Należy przypomnieć, że odpowiedź na pozew wniesiona przez pozwanych ad. 3 i ad. 6 została im zwrócona, gdyż pozwana ad. 3 nie dochowała terminu do usunięcia braków formalnych pisma, zaś pozwany ad. 6 w ogóle tych braków nie uzupełnił. W tej sytuacji należało uznać, że pozwani ad. 3 i ad. 6 nie wdali się w spór co do istoty sprawy, gdyż nie stawili się na rozprawę prawidłowo o niej zawiadomieni, zaś złożone przez nich pisma procesowe zawierające ich stanowisko w sprawie nie wywołały żadnych skutków prawnych (art. 130 § 2 zd. 2 k.p.c.)

Ponieważ powództwo główne podlegało oddaleniu, Sąd był zobligowany rozważyć jeszcze zasadność żądania zgłoszonego jako ewentualne.

W piśmie z dnia 15.04.2015 r. powód domagał się – na wypadek uznania przez Sąd, iż uchybił terminowi z art. 841 § 3 k.p.c. – ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c., że nabycie przez niego nieruchomości było skuteczne względem pozwanych ad. 1 oraz ad.13, zaś zajęcie nieruchomości było wobec powoda bezskuteczne.

Zgodnie z art. 189 k.p.c., powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Żądanie ewentualne podlegało oddaleniu już z tego względu, iż powód nie wykazał posiadania interesu prawnego w ustaleniu przez Sąd, iż nabycie przez niego nieruchomości było skuteczne wobec dwóch z dziewiętnastu pozwanych, a zajęcie tej nieruchomości było bezskuteczne wobec powoda.

Żądanie ustalenia, iż nabycie nieruchomości przez powoda było skuteczne względem pozwanych ad. 1 i ad. 13 należało oddalić jednakże przede wszystkim dlatego, że nie znajdowało ono podstawy prawnej i zmierzało do obejścia przepisów. Powód nie wyjaśnił, dlaczego akurat wobec tych dwóch pozwanych nabycie miało być bezskuteczne, jak również nie wskazał, czy jego zdaniem nabycie nieruchomości wobec pozostałych wierzycieli jest skuteczne, czy też nie. Wyjaśnienie tych okoliczności nie było jednak potrzebne w świetle zważenia przez Sąd, iż żądanie powoda zmierza do obejścia przepisów prawa.

Przepis art. 930 § 1 k.p.c. reguluje skutki wpływu nabycia zajętej nieruchomości na dalsze losy postępowania egzekucyjnego. Zawiera on normę, zgodnie z którą czynność prawna nabycia nieruchomości zajętej (art. 930 § 1 k.p.c.) jest względnie bezskuteczna. Przewidziany w art. 930 § 1 k.p.c. materialnoprawny skutek dokonanego po zajęciu rozporządzenia rzeczą, wyrażający się bezskutecznością względną czynności prawnej, oznacza tyle, że umowa przeniesienia własności zajętej nieruchomości między zbywcą (dłużnikiem) a osobą trzecią jest ważna, ale bezskuteczna w stosunku do wierzycieli, którzy wszczęli egzekucję. Egzekucja toczy się więc nadal przeciwko dłużnikowi, który uważany jest za właściciela mimo skutecznego przeniesienia własności na nabywcę. Nabywca natomiast, który wiedzę o zajęciu powziął po nabyciu nieruchomości i dla którego przedmiotem nabycia była tym samym nieruchomość niezajęta, powinien poszukiwać ochrony przed toczącym się postępowaniem egzekucyjnym za pomocą środków właściwych dla jego sytuacji prawnej, tj. powództwa z art. 841 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6.09.2013 r., V CSK 359/12, Lex nr 1433743)

Właściwym środkiem poszukiwania ochrony przez powoda winno być zatem powództwo interwencyjne. W sytuacji, gdy powództwo to zostało oddalone z uwagi na uchybienie terminowi z art. 841 § 3 k.p.c., powód nie może dążyć do osiągnięcia tego samego celu w drodze żądania o ustalenie, gdyż takie żądanie zmierza w rzeczywistości do obejścia przepisów o terminie zawitym. Żądanie ustalenia było niedopuszczalne również z tego względu, że powód nie może

domagać się ochrony swych praw w drodze art. 189 k.p.c. w sytuacji, gdy dla tego celu zostało zastrzeżone odrębne powództwo z art. 841 § 1 k.p.c.

Bezpodstawne i zmierzające do obejścia przepisów prawa było również żądanie ustalenia, iż zajęcie nieruchomości jest bezskuteczne wobec powoda. Przepisy prawa procesowego o postępowaniu egzekucyjnym z nieruchomości regulują skuteczność czynności egzekucyjnych w zasadzie jedynie tylko w odniesieniu do momentu zajęcia nieruchomości. W myśl art. 925 § 1 k.p.c., zajęcie nieruchomości nie odbywa się w jednym momencie, lecz wobec każdego z uczestników postępowania i wobec każdej z osób trzecich staje się skuteczne z chwilą dokonania wpisu do księgi wieczystej lub z chwilą złożenia przez komornika wniosku do zbioru dokumentów (w przypadku zaś dłużnika – z chwilą doręczenia mu wezwania do spełnienia świadczenia). Jednakże przepis art. 925 § 2 k.p.c. przewiduje modyfikację tej zasady, stwierdzając, że w każdym przypadku, gdy uczestnik postępowania lub osoba trzecia dowiedzieli się już wcześniej o wszczęciu egzekucji, zajęcie staje się skuteczne względem nich już od tej chwili.

Bezspornym jest, że powód dowiedział się o toczeniu się egzekucji z nabytej przez niego nieruchomości już w styczniu 2013 r., a zatem z tą właśnie chwilą zajęcie stało się wobec niego skuteczne, zgodnie z art. 925 § 2 k.p.c. Żądanie ustalenia, iż zajęcie było wobec powoda bezskuteczne, nie znajdowało zatem żadnej podstawy w obowiązujących przepisach. Nadto zmierzało ono do obejścia przepisów prawa, bowiem powód w drodze powództwa z art. 189 k.p.c. chciał osiągnąć w zasadzie ten sam cel, do którego zmierza powództwo interwencyjne.

Rozstrzygając o kosztach procesu, Sąd uwzględnił wniosek pozwanego ad. 5 i odstąpił od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a to na podstawie art. 102 k.p.c.

Powoda należało uznać za przegrywającego sprawę w całości zarówno stosunku do tych pozwanych, którzy domagali się oddalenia powództwa (ad. 1 i ad. 13), jak i w stosunku do tych, co do których zapadł wyrok zaoczny oddalający powództwo (art. 3, ad. 6, ad. 10, ad. 16 i ad. 19), jak również w stosunku do tych, co do których powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia (ad. 7, ad. 8, ad. 17 i ad. 18). Na podstawie art. 101 k.p.c. zwrot kosztów należał się również pozwanym ad. 2, ad. 4, ad. 9, ad. 12, ad. 14 i ad. 15, którzy uznali powództwo. Rację mieli ci pozwani, twierdząc, że nie dali podstaw do wytoczenia powództwa, bowiem nie byli przez powoda informowani o jego żądaniu, w szczególności powód nie wzywał ich do przesądowego spełnienia jego roszczeń.

W tym miejscu należy wskazać, że 14 z 19 pozwanych było reprezentowanych przez fachowych pełnomocników, co przy przyjęciu zasady z art. 98 k.p.c. i 101 k.p.c. powodowałoby konieczność zasądzenia od powoda na rzecz pozwanych **łącznie 100.800 zł.**

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie należało odstąpić od ogólnej zasady ponoszenia kosztów procesu oraz od reguły z art. 101 k.p.c., a to z uwagi na tzw. zasady słuszności (art. 102 k.p.c.). Należy zauważyć, że powoda nie łączył z pozwanymi żaden stosunek prawny, a jedyny związek pomiędzy stronami polegał na prowadzeniu egzekucji przez pozwanych z nieruchomości powoda. H. F. nie miał przy tym żadnego wpływu na zaistnienie powyższego związku pomiędzy stronami, bowiem kontynuowanie egzekucji z jego nieruchomości przez pozwanych było niezależne od jego woli, a także od podejmowanych przez niego działań. Okoliczność, że egzekucja z nieruchomości powoda była prowadzona przez 18 pozwanych (pozwany ad. 8 nigdy nie przyłączył się do przedmiotowej egzekucji) zadecydowała o tym, iż wszyscy oni uzyskali legitymację bierną w niniejszej sprawie i w celu ochrony swych praw powód musiał pozwać wszystkich tych wierzycieli. Duża liczba pozwanych w sprawie wygenerowała wyjątkowo wysokie koszty procesu, bowiem 14 z nich było reprezentowanych przez fachowych pełnomocników, a wartość przedmiotu sporu określona na 400.000 zł decydowała o najwyższej stawce minimalnej wynagrodzenia tych pełnomocników. Należy przypomnieć, że powód występował w niniejszej sprawie jako osoba trzecia, a zatem jako osoba spoza układu dłużnik–wierzyciele i nie miał żadnego wpływu na konieczność pozwania aż 18 podmiotów. Potrzeba ochrony praw powoda powstała natomiast wyłącznie w związku z niekorzystnym dla niego rozwiązaniem prawnym, polegającym na przyznaniu prymatu prawom wierzyciela przed prawami osoby trzeciej. Powództwo zostało przy tym oddalone z uwagi na uchybienie terminowi zawitemu do jego wniesienia i w niniejszej sprawie nie zostało rozstrzygnięte, czy było ono zasadne. W ocenie Sądu, w tak ukształtowanych okolicznościach powód nie powinien zostać obciążony obowiązkiem zwrotu kosztów swoim

licznym przeciwnikom, bowiem nie wiązał go z nimi żaden stosunek prawny, a jego rola procesowa i konieczność pozwania aż 18 podmiotów wynikała z niekorzystnego dla powoda rozwiązania prawnego (przyznającego prymat ochrony prawom wierzyciela przed prawami osoby trzeciej) oraz z niekorzystnego dla niego zbiegu okoliczności, iż do jego nieruchomości egzekucję skierowało – jeszcze przed jej nabyciem przez powoda – aż 18 wierzycieli. Powództwo zostało przy tym oddalone z uwagi na uchybienie przez powoda terminowi zawitemu do jego wniesienia, którego zastrzeżenie jest rygorystyczne w swoich skutkach prawnych. W ocenie Sądu, skala kosztów procesu wygenerowanych udziałem aż 18 pozwanych w zestawieniu z pozycją procesową powoda, w jakiej postawiły go rozwiązania prawne (prymat ochrony praw wierzyciela i skutki przekroczenia terminu zawitego) zdecydowały o tym, iż niesłuszne byłoby obciążanie go obowiązkiem zwrotu tych kosztów jego przeciwnikom procesowym. Powód poniósł w niniejszej sprawie znaczne koszty sądowe (opłata od pozwu wynosiła 20.000 zł) i zdaniem Sądu nie można było go obciążyć dodatkowo obowiązkiem poniesienia kolejnych 100.800 zł. Za takim rozstrzygnięciem przemawia dodatkowo fakt, że zdecydowana większość pozwanych do tej pory nie złożyła wniosku o umorzenie w stosunku do nich egzekucji z nieruchomości powoda, co oznacza, że pozwani ci będą mogli uzyskać zaspokojenie swych roszczeń wobec dłużnika z nieruchomości H. F..

Sąd zważył ponadto, że bezpodstawne wytoczenie powództwa przeciwko pozwanemu ad. 8, który nigdy nie przyłączył się do egzekucji z nieruchomości powoda i nie miał legitymacji biernej w niniejszej sprawie, było następstwem przesłania powodowi błędnego wykazu wierzycieli przez komornika sądowego (k. 1620-1623). Rację miał powód, że w tych okolicznościach nie powinien on ponosić kosztów zastępstwa procesowego wyłożonych przez pozwanego ad. 8, albowiem jego wskazanie w pozwie wynikało z działania przez powoda w zaufaniu do informacji przekazanych przez komornika sądowego.

W świetle powyższego, Sąd odstąpił od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez pozwanych w tym kosztów zastępstwa procesowego wyłożonych przez pozwanych.

SSO Renata Pelz